

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BEACH GIRL

Absurd blijspel in drie bedrijven

door

1880

Wendy Stroobant

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2003

Nr.2784

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>BEACH GIRL</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>WENDY STROOBANT</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2003/0220/026
ISBN 978-90-385-08221

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Wendy Stroobant
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames - 2 heren)

ERIK: Redder aan het strand, overdreven plichtsbewust.

ALICE : Jonge, sympathieke vrouw, op vakantie aan zee.

DOL : Tante van Alice, verslaafd aan stelen.

MINA : Eveneens een tante van Alice, verslaafd aan praten

OTTO : Erg jaloerse echtgenoot van Alice.

MARLEEN : Nogal hardvochtige, bedrogen echtgenote.

BABETTE : Jonge, aantrekkelijke vrouw. Ze is de minnares van Marleens man.

DECOR

Achteraan staan drie strandcabines: links een wit en rood gestreept, in het midden een blauw en wit en rechts een geel en wit gestreept huisje. Op de grond ligt zand. Er staat een paal waaraan men een vlag kan bevestigen.

Eventueel kan de achtergrond een dijk en flatgebouwen of duinen suggereren. De zee ligt zogenaamd waar het publiek zit.

EERSTE BEDRIJF

(De groene vlag hangt uit. Je hoort zeegeluiden. Erik, de redder, houdt aandachtig de zee in de gaten. Hij blaast af en toe op zijn toeter. Hij maakt gebaren alsof hij mensen aanmaant niet te ver te zwemmen. Hij is zeer druk en geconcentreerd bezig. Alice, in regenkledij, want het is geen warme dag, komt aangewandeld. Ze monstert Erik met goedkeurende blikken. Ze kijkt ook een beetje verbaasd van de zee naar Erik en omgekeerd. Erik zal tijdens het volgende gesprek geen blik op Alice werpen. De zee heeft zijn volledige aandacht.)

ALICE : Hallo! Mag ik u wat vragen?

ERIK : Zwemmen is toegelaten, mevrouw. Kijk naar de groene vlag. *(toetert naar de zee)*

ALICE : Ja, dat heb ik gezien, maarre... het is nogal fris vandaag.

ERIK : Groene vlag is groene vlag. *(maakt gebaren naar zogenaamde zwemmers)*

ALICE : Waarom toetert u?

ERIK : Om de zwemmers te waarschuwen dat ze zich niet te ver in zee mogen wagen.

ALICE : Welke zwemmers? Het is veel te koud om te zwemmen. Er zit geen kip in het water.

ERIK : Kippen vallen buiten mijn bevoegdheid. Groene vlag is groene vlag. En mijn taak is de zwemzone te bewaken.

ALICE : Hm, u bent wel erg plichtsbewust.

ERIK : Dat hoort zo. *(maakt verwoede gebaren naar fictieve zwemmers)*

ALICE : Werpt u nooit eens een blik achterom?

ERIK : Nooit. Eén seconde verstrooidheid kan fataal zijn.

ALICE : En als er iemand verdrinkt, doet u dan aan mond-op-mondbeademing?

ERIK : Dat spreekt vanzelf.

ALICE : O, ik voel me plots niet zo lekker.

(Terwijl Erik druk bezig is met zijn niet bestaande badgasten, laat Alice zich bevallig in het zand glijden.)

(zucht dramatisch) Ik val bewusteloos, ooooooh!

(Alice blijft enkele tellen met gesloten ogen liggen. Dan kijkt ze verwonderd op. Fronsend kijkt ze naar Erik. Die heeft haar flauwte niet eens opgemerkt. Alice kruipt weer recht en herhaalt, deze keer nog luidruchtiger en dramatischer haar act.)

ALICE : O, mijn hart! Mijn hart! Ooooooh! *(valt neer)*

(Erik negeert haar. Alice staat verongelijkt terug recht. Ze gaat bij de “zee” staan en doopt een teen in het “water”.)

O, het water is veel te koud.

ERIK : Zwemmen is toegelaten. Groene vlag is...

ALICE : ...is groene vlag, ja, dat weet ik.

(Alice gaat naar het rode strandhuisje. Ze haalt er een strandstoel uit. Ze zeult die tot bij Erik. Ze klapt hem opzettelijk verkeerd open. Ze haalt allerlei acrobatische toeren uit tot het lijkt alsof ze klem zit in de stoel. Terwijl ze daarmee bezig is, werpt ze steelse blikken op Erik om te zien of hij in de gaten heeft wat ze doet.)

Help! Ik zit klem in mijn strandstoel! Ik kan er niet meer uit. *(Erik zwaait naar de zee).*

(Alice kruipt of hopt met de stoel tot bij Erik. Ze laat zich tegen hem aan vallen. Hij negeert haar. Hij doet enkele stappen in een andere richting. Alice valt om. Erik blijft naar de zee kijken. Alice worstelt grommend om zich uit de stoel te bevrijden. Ze klapt hem dan op een normale manier open.)

Het wordt een beetje warmer, vindt u niet?

ERIK : Gaat u zwemmen?

ALICE : Neen, toch niet, maar ik doe wel wat kleren uit.

(Ze trekt haar warme kleren uit. Daar onder draagt ze een badpak. Op een verleidelijke manier gaat ze in de strandstoel zitten. Erik merkt niets op. Geërgerd gooit Alice haar kleren één voor één voor zijn voeten.)

Ik heb steeds minder aan. *(Erik reageert niet)* Ik heb bijna niets meer aan! *(Het blijft even stil. Alice kijkt geërgerd naar Erik)* Hoe heet u eigenlijk?

ERIK : Mijn naam is Erik.

ALICE : Wilt u niet weten hoe ik heet?

ERIK : Neen.

ALICE : Ik heet Alice. Ik ben hier op vakantie. Het rode strandhuisje is van mij. Nu ja, van mij, ik heb het gehuurd. Ik blijf hier de hele week. Hebt u nooit vrij?

ERIK : Om zes uur hijs ik de rode vlag. Dan is het verboden te zwemmen.

ALICE : En als er dan iemand verdrinkt?

ERIK : Na zes uur? Dat is mijn zaak niet meer. Rode vlag is rode vlag.

ALICE : Ik logeer in het appartement van mijn twee tantes. Ze heten tante Dol en tante Mina. Grappig, niet waar?

ERIK : Ik vind tantes niet bepaald grappig.

ALICE : Ik bedoel hun namen. Dol en Mina...snapt u 't? Dolle mina! Hahaha!

(Erik vertrekt geen spier en toetert naar niet bestaande badgasten.)

En...eh...vindt uw vrouw het fijn dat u redder bent?

ERIK : Dat weet ik niet.

ALICE : Zegt uw vrouw daar niets van?

ERIK : Neen, nooit.

ALICE : Dat is vreemd.

ERIK : Welnee, ik ben niet getrouwd.

ALICE : *(aangenaam verrast)* Ach zo. Ik ook niet!

(Ze haalt met enige moeite een trouwring van haar vinger. Ze wil hem ergens insteken, maar ze draagt enkel een badpak en haar kleren liggen verderop. Ze laat de ring dan maar in het zand vallen. Met haar voet graaft ze hem onder.)

Ik ben zo vrij als een vogel en ik heb een comfortabel appartement tot mijn beschikking. En een strandcabine. Wat vindt u, ben ik al wat gebruikt? *(Erik reageert niet)* U bent wel erg fanatiek met uw job bezig, Erik. Volgens mij zou er achter u een moord kunnen gebeuren zonder dat u iets zou opmerken.

(Op dat moment komt een jonge vrouw op. Het is Babette. Ze wandelt achter Alice en Erik het strand op. Niet ver achter haar sluipt een andere, wat oudere vrouw. Dat is Marleen. Ze houdt een mes in de hand. Ze haalt Babette in. Alice merkt niets van dit alles. Erik al evenmin.)

Af en toe moet een mens eens achterom kijken.

(Marleen steekt Babette in de rug. Het meisje zakt geluidloos in elkaar. Marleen steekt nog enkele malen. Er moet bloed te zien zijn.)

De zee is natuurlijk wel schitterend, maar er zijn nog andere mooie dingen in het leven.

(Marleen sleept het lichaam van Babette naar het blauwe strandhuisje in het midden. Ze doet de deur open.)

Je kan toch niet altijd naar de zee blijven kijken. Het zijn per slot van rekening toch alleen maar golven!

(Marleen trekt het lichaam van Babette de cabine binnen, sluit de deur, kijkt achterdochtig om zich heen en gaat weg.)

ERIK : De mensen verdrinken in die golven.

ALICE : Ja, natuurlijk, maar toch... Erik is wel een mooie naam. Echt een naam voor een viking.

ERIK : *(kijkt op zijn horloge)* Goed, dat hebben we gehad. *(toetert en gebaart dat iedereen uit het water moet)*

ALICE : Wat zullen we nu krijgen?

ERIK : Het is zes uur.

(Erik gaat de groene vlag vervangen door de rode.)

ALICE : *(plots opgewekter)* Dat is goed nieuws!

ERIK : Ik ga naar huis.

ALICE : Wacht! Ik...eh...ik kan deze strandstoel niet alleen dragen. Ik heb daarnet mijn pols bezeerd. Wilt u hem niet naar mijn strandcabine brengen?

ERIK : *(neemt de stoel vast)* Waar moet ik hem zetten? In die blauwe?

ALICE : Neen, in de rode. Ik hou meer van rood, ziet u. Rood is de kleur van de rozen en van de passie!

(Erik duwt de stoel de strandcabine in, terwijl Alice haar kleren bij elkaar raapt. De deur van het blauwe huisje gaat op een kier open. Er steekt een arm uit. Erik duwt de arm terug en sluit de deur.)

ERIK : Mensen zijn zo slordig. Ze doen niet eens hun deur op slot. En dan maar klagen over diefstal en vandalisme. Nu ja, dat is de geest van de tijd, zeker. Ik ga er eens vandoor. Tot morgen!

(Erik gaat weg. Alice holt achter hem aan, terwijl ze nog bezig is haar kleren aan te trekken.)

ALICE : Wacht even, Erik! Kunnen we niet iets gaan drinken of zo? Erik!!

(Alice gaat af. Langs de andere kant komt tante Mina aan. Haar handen zijn op haar rug gebonden. Een doek voor haar mond belet haar het spreken. Ze probeert met haar voet de deur van het rode strandhuisje te openen. Ze valt, maar ze geeft niet op. In stilte klaart ze op heldhaftige manier de klus. Dan probeert ze met haar voeten de strandstoel naar buiten te sleuren. Vanuit de andere richting komt Marleen terug. Ze draagt een strandtas in haar hand en een opgerold tapijt over haar schouder.)

MARLEEN : Wat doet u daar?

MINA : Mmmmm.

MARLEEN : Ik begrijp u niet. Waarom hebt u een sjaal voor uw mond?

MINA : Mmmmmm.

MARLEEN : Wacht, ik doe hem even af. *(maakt de knevel los)* Ziezo. Is dat beter?

(Wanneer tante Mina praat is dat een ononderbroken stroom van woorden. Ze praat vrij snel en laat geen pauzes, ook niet tijdens de replieken van de anderen. Hooguit spreekt ze dan wat zachter.)

MINA : O, dat doet goed. U hebt geen idee hoe vervelend het is om met zo'n ding rond te lopen. Vooral in de zomer dan. Het weer wordt beter, hebt u dat gezien? *(wacht nooit een antwoord af)* Jean-Pierre, dat is mijn man, zegt altijd: trek er maar op uit, Mina, profiteer van het leven. Hijzelf gaat nooit met me mee. Als ik naar de zee wil, gaat hij naar de Ardennen. Ga ik naar Spanje, dan vertrekt hij naar Zweden. 't Is niet te geloven. Als we thuis zijn, zit hij in de garage te knutselen. Altijd maar knutselen die Jean-Pierre. Huisjes, bootjes, miniatuurtreintjes. Altijd alleen in de garage. Hij éét zelfs in de garage. Ik snap echt niet waarom. Kunt u zich nu zoiets voorstellen?

MARLEEN : Neen, ik...

MINA : *(ratelt onverstoorbaar door)* Mijn Jean-Pierre houdt niet van de zee. De zee, zegt hij, dat is alleen maar zand en water. Zwemmen kan hij ook al niet. Schelpen zoeken, dat vindt hij belachelijk. Ik zou wel een strandkasteel willen

maken, maar hoe moet ik dat met mijn handen op mijn rug? O, daar is mijn zus.

DOL : Mina!

MINA : *(tegen Marleen)* Houdt ú van de zee? Of meer van de duinen? Mijn Jean-Pierre houdt zelfs niet van vliegeren of strandwandelingen maken.

DOL : Mina, hou je mond en kom hier.

MINA : Jean-Pierre gaat graag naar de Ardennen en dan liefst alleen.

DOL : Mevrouw, geef me die sjaal. Dan kan ik haar de mond snoeren.

MARLEEN : Maar...

MINA : Ik hou helemaal niet van de Ardennen. Daar spreken ze alleen maar Frans. En ik spreek geen Frans. Of maar een heel klein beetje.

DOL : *(rukt doek uit Marleens handen)* Dank u.

MINA : Je kan toch niet de hele dag merci en bonjour zeggen, of un pain s'il vous plaît, als je tenminste een brood wilt, want misschien wil je helemaal geen brood en dan is het natuurlijk zinloos om un pain s'il vous plaît te zeggen, vooral als je pistoleekes...

DOL : Hier, Mina!

(Dol loopt met de sjaal achter Mina aan. Die probeert te ontsnappen door zich in allerlei bochten te wringen. Intussen ratelt ze verder.)

MINA : ...wilt dan krijg je problemen. Nu gaat Jean-Pierre alleen naar de Ardennen en ik naar de zee met mijn zus Dol. We hebben hier een appartement, ziet u. We hebben dat geërfd van onze ouders, Dol en ik, mmmppff.

(Dol is in haar opzet geslaagd.)

DOL : *(uitgeput)* Oef, dat is dan gebeurd.

MINA : Mmmmmm!

MARLEEN : Wat betekent dit?

DOL : Let u niet op mijn zus, mevrouw. Ze is zwaar verslaafd.

MARLEEN : Is...is ze dronken?

DOL : *(neemt de strandstoel en klapt hem open)* Neen, ze is verslaafd aan praten. Ze ratelt altijd maar door. Het is een ziekte. Er bestaat een zelfhulpgroep voor dat soort patiënten, maar daar praat iedereen door elkaar. Je wordt er gewoon gek van.

MARLEEN : Ik wist niet dat zoiets bestond!

DOL : *(duwt Mina in de stoel en gaat een tweede halen voor zichzelf)* En dus moet ik haar de mond snoeren. En ook nog haar handen vastbinden want anders maakt ze die doek los.

MARLEEN : *(bezorgd)* Blijft u hier lang?

DOL : We wilden nog wat van de avondzon genieten. De hemel trekt open. Wat gaat u met dat tapijt doen?

MARLEEN : Wel...eh...

DOL : Wilt u er een lijk in rollen, of zo? Hahaha!

MARLEEN : *(nors)* Ik wilde alleen mijn strandcabine knus inrichten.

DOL : Sorry, 't was maar een grapje. Kom er toch gezellig bij zitten.

MARLEEN : Nu goed dan.

(Marleen zet haar strandtas naast Dol en gaat naar haar blauwe strandhuisje. Ze duwt er het tapijt in en haalt er een stoel uit. Terwijl ze daarmee bezig is, graait Dol in de tas en haalt er een zonnebril uit. Die laat ze in haar decolleté glijden. Tante Dol draagt een soort positiejurk die zodanig is gemaakt dat alles wat ze in haar decolleté steekt, naar beneden zakt en ongeveer op buikhoogte blijft hangen. Na een tijd wordt de indruk gewekt dat ze zwanger is.)

(installeert een stoel) Vindt uw zus het niet erg om daar zo te zitten?

DOL : Ze is het gewoon. Ik zal ons even voorstellen. Mijn naam is Dol en dit is Mina.

MARLEEN : Ik ben Marleen.

DOL : Bent u ook op vakantie?

MARLEEN : Neen, ik woon aan de kust. Ik kwam gewoon een wandeling maken *(kijkt steeds naar het blauwe strandhuisje)*

DOL : Wij bezitten hier een appartement. Ons nichtje Alice logeert er een weekje. Ze weet niet dat we hier zijn. Het wordt een leuke verrassing.

MARLEEN : *(verstrooid)* Dat is fijn.

(De deur van het blauwe strandhuisje gaat weer op een kier open. Er klauwt een arm naar buiten. Marleen merkt het op en verstijft.)

DOL : Tiens, er steekt een arm uit die cabine!

MARLEEN : Een arm? Dat kan niet. Het is een...het is een schop die gevallen is. Ik ga hem even rechtzetten.

(Marleen loopt naar het blauwe strandhuisje toe. Dol maakt van de gelegenheid gebruik om een badhanddoek uit de tas te graaien en in haar decolleté weg te moffelen. Marleen probeert de arm terug in de cabine te duwen, maar Babette grijpt haar been vast. Marleen struikelt en valt.)

DOL : Hebt u problemen?

MARLEEN : Nee, nee, er is alleen wat rommel naar beneden gevallen.

(Marleen probeert zich met alle geweld uit Babettes greep los te maken. Dan duwt ze haar slachtoffer verder de cabine binnen. Ze gaat mee naar binnen. Je hoort nogal wat lawaai. Marleen komt naar buiten en doet de deur dicht. Ze gaat opnieuw naast Dol zitten)

DOL : Wat was dat voor een kabaal?

MARLEEN : Och, gewoon wat spulletjes die omvielen.

DOL : Wat een mooi halssnoer hebt u daar, Marleen.

MARLEEN : Dank u.

DOL : Mag ik het eens van dichtbij bekijken?

MARLEEN : Natuurlijk. *(Ze maakt het sieraad los en geeft het aan Dol)*

DOL : Wat prachtig! Een echt kunstwerk. *(ze legt het voorzichtig op de armleuning van Marleens stoel)* O, kijk daar achter u, een luchtballon!

MARLEEN : *(kijkt achterom)* Waar? Ik zie niets!

DOL : *(graait het halssnoer weg en laat het vliegensvlug in haar décolleté verdwijnen)*

Hij is weg!

MARLEEN : Zo snel? Waar is mijn halssnoer?

DOL : Daarnet lag het hier nog. Misschien is het in het zand gevallen. Ik zal even zoeken. *(begint in het zand te graven)*

MARLEEN : Ach, laat maar zitten, het was toch maar een prul. *(staat recht)* Ik heb wat beweging nodig. Ik ga een strandwandeling maken.

DOL : Dat is een goed idee. Intussen letten wij op uw spulletjes. Als ik uw halssnoer vindt, zal ik het in uw strandhuisje leggen.

MARLEEN : *(paniekerig)* Nee, dat vooral niet!

DOL : Waarom niet? Ik zal heus niets stelen of zo.

MARLEEN : Er staat daar te veel rommel. U zou een surfplank op uw hoofd kunnen krijgen. Die halsketting is van geen enkel belang, geloof me. *(Marleen zet haar strandstoel weg en verdwijnt met haar tas.)*

DOL : Leuk, hé, Mina, zo'n avond op het strand.

MINA : Mmmmmm.

DOL : En hoe gaat het nog met jou de laatste tijd?

MINA : Mmmmmm.

DOL : Gezellig, vind ik dat, zo'n dagje aan zee. Nu kunnen we eindelijk eens lekker bijpraten, jij en ik.

MINA : Mmmmm!

DOL : Waar zou Alice toch zijn? Ze was niet op het appartement. En hier ook al niet. Weet je, Mina, ik heb ook wel zin in zo'n strandwandeling. Ga je mee?

MINA : *(knikt heftig ja)* Mmmm.

DOL : Neen? Wat jammer. Blijf jij dan maar lekker hier, Mina. Ik kom straks wel terug.

(Dol vertrekt. Ze laat de strandstoel staan. Mina haalt haar schouders op. Ze kijkt wat rond. De deur van de blauwe strandcabine gaat weer open. Babette komt er moeizaam op haar buik uitgekropen. Ze kreunt. Mina draait zich om.)

MINA : Mmmmmm???

BABETTE : *(kreunend)* Help mij!

(Met geboeide handen uit een strandstoel komen, is een hachelijke onderneming. Mina slaagt er na enkele pogingen in en loopt naar Babette toe. Ze knielt naast Babette neer. Babette trekt met de grootste inspanning Mina's knevel naar beneden.)

MINA : Dank u! Wat is het fijn om weer iets te kunnen zeggen. Ben je gestruikeld, meisje? Ik wil je wel recht helpen, maar ik kan niet. Mijn handen zijn vastgebonden, zie je.

BABETTE : Help mij!

MINA : Wil je mij helpen? Dat vind ik lief. Wacht, ik zal mij omdraaien, dan kan je die touwen losmaken.

(Babette maakt met haar laatste krachten de touwen los, terwijl Mina onverstoort doorratelt.)

Volgens mij staat er veel te veel rotzooi in dat strandhuisje. Jean-Pierre, dat is mijn man, heeft ook enorm veel troep in zijn garage staan. Ooit zal hij nog eens bedolven raken onder zijn eigen rommel. Jean-Pierre is nu thuis. En Dol is gaan wandelen. Dol, dat is mijn zus moet je weten, wil het liefst van mij af. Ah, ik ben bevrijd. Wat ben ik opgelucht. Kom, ik zal je recht helpen. Je kan beter even gaan zitten. Daar zal je wel van opknappen, neem dat van me aan.

(Ondanks Babettes pijnlijk gekerm trekt Mina haar al pratend naar een van de strandstoelen.)

Je ziet er niet goed uit, lief kind. Hoe is je naam? Ik heet Mina. Je ziet werkelijk erg bleek. Je moet voorzichtig zijn aan zee. Met een dergelijk bleke teint, moet je een hoge beschermingsfactor gebruiken. Misschien heb je wel een zonnslag. Het is...

BABETTE : Ik ben...

MINA : ... nu natuurlijk avond, maar toch, de zon is nog niet weg.

BABETTE : *(probeert uit de stoel te kruipen)* Ik moet...

MINA : Ik vraag me af waar mijn nichtje Alice zit. Alice is echt een leuke meid. Ze heeft ook een geweldige man. Otto, dat is zijn naam. Ik zeg altijd: een vrouw kan zich geen betere echtgenoot wensen dan Otto. Een succesrijk zakenman, altijd onberispelijk gekleed. En trouw. Hij is alleen maar wat jaloers, maar ja, dat is omdat hij van Alice houdt, niet waar?

(Babette ligt nu dubbelgevouwen in de strandstoel, haar gezicht bijna in het zand.)

Zoek je schelpen? Ik denk niet dat hier veel mooie schelpen te vinden zijn. Thuis heb ik een schelp uit Griekenland. Daarin kan je de zee horen. De Griekse zee dan. Ik ben daar eens geweest, maar ze spreken er alleen Grieks. Zeg, ik heb een idee. Als wij samen nu eens een strandwandeling maakten? Dan kunnen we lekker wat babbelen en komen we alles van elkaar te weten. Ik voel dat het klikt tussen ons. Ga je mee? Neen? Je zoekt nog steeds schelpen? Nu ja, je doet maar. Ik ga wel alleen. Misschien kan ik Dol nog inhalen. Die Dol is zóóó asociaal. Als je weggaat, berg je dan de strandstoelen in het strandhuisje op? In dat rode. Dat is van ons. Tot ziens! Is dat stipje in de verte Dol niet? Ik geloof dat...

(Mina gaat al pratend af. Babette ligt meer dood dan levend in de stoel. Ze probeert zich weer wat rechter te hijsen. Er komt een man aangewandeld, in nette vrijetijdskledij. Het is Otto, de man van Alice. Hij kijkt over het strand en merkt Babette op. Zwak probeert ze zijn aandacht te trekken.)

OTTO : Mag ik even gaan zitten?

BABETTE : *(uiterst zwak)* He...help mij.

OTTO : Helpen? Ja, u kan mij misschien helpen. Mijn naam is Otto. Mijn vrouw Alice logeert hier aan zee. Ze is.... *(beschrijft Alice)* Hebt u haar soms gezien? Nee? Wat jammer. Ze is ook niet op het appartement van haar tantes. Ik vind dat verdacht. Om eerlijk te zijn: ik vind dat héél verdacht!

BABETTE : *(nauwelijks verstaanbaar)* Help mij.

OTTO : *(staat recht en begint te ijsberen)* Ze gedraagt zich de laatste tijd nogal vreemd.

Volgens mij heeft ze een minnaar. Waarom wil een vrouw anders per se enkele dagen alleen zijn? Dat is toch niet normaal? Samen uit, samen thuis, zeg ik altijd. Ze heeft het heel goed bij mij. We wonen in een smaakvol ingerichte villa. Volgend jaar laat ik een zwembad bouwen met kobaltblauwe mozaïektegeltjes. Vrouwen hebben altijd zo van die grillen. Weet u, Alice had ook met mij op vakantie kunnen gaan naar de Canarische eilanden. Maar neen, ze wilde in haar eentje naar de kust. En dan nog in dat appartement van die twee dwaze tantes van haar! *(hij gaat weer zitten)* Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat ze een minnaar heeft. Maar het is zinloos om haar daarmee te confronteren. Ze zou het toch ontkennen en nog voorzichtiger te werk gaan.

(Babette kruipt uit de stoel en valt op de grond. Op haar buik probeert ze moeizaam verder te kruipen. Otto is zodanig in gedachten verzonken dat hij dat niet eens opmerkt.)

Ik moet haar betrappen. Maar dan? Ik zou het niet verdragen, mijn Alice in de armen van een andere man. Ik denk dat ik ze dan allebei zal moeten vermoorden. Wat vindt u daarvan? *(kijkt naar de lege stoel)* O, ze is weg. Dat is ook niet erg vriendelijk. Enfin, ik ga wat spionagewerk doen. My name is Bond, James Bond!

(Otto gaat langs de ene kant af, terwijl Babette langs de andere kant moeizaam verder kruipt. Uitgeput geeft ze het op en blijft voor dood liggen. Langzaam treedt de duisternis in.)

TWEEDE BEDRIJF

(Het is ochtend en een stralende dag. Babette ligt nog steeds op dezelfde plaats in het zand. Ze ligt nu op haar rug en beweegt niet meer. Men zou kunnen denken dat ze aan't zonnebaden is. Erik komt op en vervangt de rode vlag door de groene. Hij concentreert zich vervolgens op de zee. Dan komt Otto op. Hij draagt een grote sportzak. Daarmee verdwijnt hij in de geel gestreepte strandcabine. Even later verschijnt Alice in luchtige zomerkledij.)

ALICE : O, Erik, u bent hier al. Waar was u gisteravond gebleven? Toen ik op de dijk kwam, was u al verdwenen. U herinnert zich toch wie ik ben, nietwaar?

(Erik toetert en maakt waarschuwende gebaren naar de badgasten. Alice komt naast hem staan.)

U bent vast erg sterk, Erik. Dat moet wel om al die drenkelingen uit het water te slepen.

ERIK : Redden is mijn vak.

(Otto komt uit zijn strandcabine. Hij draagt een zonnebril en een pruik. Hij is verkleed als ijsventer. Aan een riem rond zijn hals draagt hij een bak met ijs.)

OTTO : IJs! IJs!!!! Wie wil er ijs?! *(Otto wringt zich tussen Erik en Alice)*

ALICE : Neen, beste man, ik wil geen ijs.

OTTO : *(blijft staan want hij wil de twee scheiden)* Vanille-ijs! Mokka! Pistache!

ALICE : Neen, dank u.

OTTO : Aardbei, framboos, chocolade!

ALICE : *(geërgerd)* Ik zeg u toch dat ik geen ijs wil!